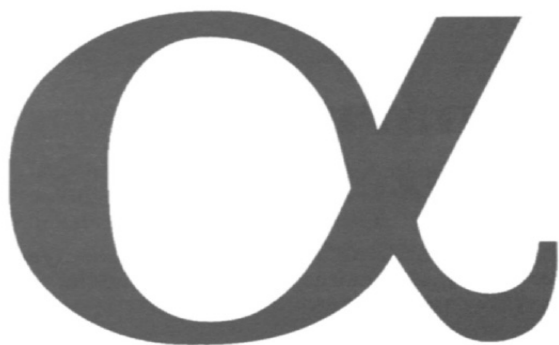

Alfa, a Szentendrei Református Gimnázium lapja 2013 ballagás/a

Eljött a búcsú ideje. Volt idő mikor vártam, hogy jöjjön már, de nem jött. Most, hogy nem várom, most már jön, vésszen gyorsan közeleg.

2008. augusztus végén Tahiba indultam, hogy a most ballagó 13. nyelvi osztály osztályfőnök helyetteseként megismerkedjünk egymással, beavassuk őket a segítőkkel a sulis világának rejtelseibe... A gólyatábor után, vasárnap fél 3-kor volt a gyülekező az évnyitó ünnepséghez. Én pár perces késéssel érkeztem az iskolába és máris az igazgatóiba kérték. Bár megijedtem, mégsem sejtettem mekkora is a baj! Ott azonnal nekem szegezték a kérdést, hogy vállalom-e?! A kihívás, a kaland reményében vállaltam, de még nem tudtam mit. Pár perc elteltével már én kísértem az osztályt az ünnepségre. A 8.a osztályt. Az új osztályomat. A templomban, mert akkoriban még a templomban voltak az ünnepélyek, kicsit elkalandoztak gondolataim és kerestem az emlékeket az új osztállyal, kik ők, milyenek is voltak velük a tesi órák? Bevillant, hogy nagyon ügyesek, sportosak, hajtosak; fejben már meg is nyertük a soron következő sportnapot. Aztán az is bevillant, hogy volt egy osztály, akik miatt már nem egyszer rendkívüli tantestületi értekezletet kellett összehívni; lehet, hogy ők azok? Igen. Miattuk volt. Sebj, gondoltam, majd megküzdünk a problémákkal és csak találunk valami megoldást.

Íme, idén már ballagnak. Nem is akárhogyan, hiszen gyakran lehettünk büszkéek rájuk, itt hagyják lábnyomukat az iskolában. Számítalan nyelvizsgálóval (van, aki a felső fokú is megszerezte), sok szép tanulmányi eredménnyel is büszkélkedhetünk. Például alig volt hétkezdo áhítat, ahol Ádámot nem hívták ki matek, fizika vagy valamilyen informatikai illetve programozási verseny kapcsán. De sorolhatnám a szép eredmények kapcsán Teót, Jucót, Annát, Vikit, Pé-t, Lacit, Dórit... és had ne folytassam. Mindenki kivette a részét a munkából. Ki ebből, ki abból. Tisztasági versenyt ugyan nem nyertünk, de takarítani is csak kétszer kellett az öt év folyamán!

Gyorsan elszállt az idő és közben jól éreztük magunkat. Azóta nem is volt olyan nagy a fluktuáció. Páran jöttek, páran mentek, de kevés olyan volt, akinek mennie kellett! A történelem igazolt minket, igen minket, mert 2008 óta összetartozunk. Nem volt több rendkívüli értekezlet, csak egy-két kisebb-na-

gyobb balhé. Valamilyen bőrkabátos ügy, talán egy érdekes jellemzés az osztályról névsorba szedve, meg valami folyékony szappan a kólába keverve, nem is emlékszem igazán! A jó dolgokra annál inkább. Sokáig tartana mindet felsorolni, inkább csak néhányat említenék. Természetesen az osztálykirándulások meghatározóak voltak: Balaton-felvidéki osztálykirándulás Schusztér tanár úrral, Zánkán fürdés a jéghideg Balatonban, amikor egy járőkelő kutyája elkapta a frizbinket, és a fiúk kergették, hogy visszaszerezze tőle. Az meg csak rohangált, mert azt hitte, csak játék. A 10.-es osztálykirándulás, Tata, a Monostori erőd, Pannonhalma és Győr, ahol a Bencés Gimnázium padlásterében aludtunk mindannyian egy légtérben, ahol Török Márta tanárnő kiscsoportos kutatási feladatait nagy lelkesedéssel fogadták és ahol egy hatalmasat fürödtünk a győri élmenyfürdőben. Erdélyről már nem is beszélve. Nekem mégis az egyéb programjaink tetszettek jobban, azok még mélyebben belém ivódtek: a vízisielések: először alig bírtak lécre állni, majd azon ment a versengés, hogy ki hány kört tud lenyomni egyben; az éjszakai túra, Székely Gábor tanár

úrral. A baseball pályán készített „véres” fotót azóta sem kaptuk meg. Evezés, sátorozás a szigetcsúcson, Kisoroszipan, ahol egy új osztálytársunk, Robi, jól kialudta magát, nem beszélt senkivel, ha kérdeztük csak tömönatokban válaszolt és az első tanítási nap második osztályfőnöki óráján bejelentette, hogy inkább mégsem járna ide. Kerékpártúra, bográcskozás, laser-tag, korcsolyázások, póker party, nem beszélve a színház- és operalátogatásokról, Pro Scola mozgalomról, március 15-i ünnepélyről és a hiányzások igazolásáért folytatott harcról...

Aztán ott voltak azok a programok, versenyek, táborok, amiken csak néhányan vettek részt az osztályból. Atlétika versenyek, futások (Anna, Rita, Marci, Kinga), foci bajnokságok (Bálint, Atti, Tüsi), vitorlás táborok, ösztöndíjak, versenyek (Kristóf, Marci, Gábor, Pé), sí táborok és a sárkányhajó bajnokság, ahol a fél osztály a hajóban ült...és milyen jók voltak az edzések is! Apro pó, 2013. június 8-án 3. Sárkánykupa! Kéne rá egy jó csapat! ;-)))

Mindezen élmények felelevenítésekor csak abban bízom, hogy lesz még alkalmam veletek, 12. a „egy hajóban evezni”!

Köck Gábor

Apáthy Stephanie

Badenben születtem, 1994 november 14-én. Jelenleg Szentendrén lakom, 4 testvérem van és egy elhízott macskám. Tanulmányaimat a Szent András Általános Iskolában kezdtem, majd két évig egy békásmegyeri iskola tanárait is boldogítottam. Hetedik osztály felénél csatlakoztam a mostani osztályomhoz, ahol már várt rám pár régi jó barát. Legnagyobb élményeim közé tartozik az erdélyi osztálykirándulás, a szalagavató, az arra való készülés, a táncpróbák, és az ezzel járó, végére már viccessé vált hiszti sorozat. Tavaly nyáron előrehozott érettséginek futottam neki németből, majd megszereztem a középfokú nyelvvizsgát is, az angolt idén nyáron készülök letenni. Tanulmányaimat a Károli Gáspár Református Egyetem Bölcsészettudományi Karán szeretném folytatni, azon belül pszichológiára jelentkeztem. Az itt töltött évek alatt sok barátságra tettem szert, és amelyik igazi, az az iskolából való távozás után sem fog megszakadni. Hálás vagyok a Refinek, mert más iskola, mint a többi, de leginkább az itt kialakuló kapcsolatokért mondok köszönetet. Köszönet azokért, akiket bármilyen, esetlegesen vén koromra fellépő, feledékenységgel járó betegség ellenére sem fogok tudni soha elfelejteni.

Barbarics Kata

1999-ben költöztünk Szentendrére szüleimmel és három testvéremmel. A Szentendrei Baptista Gyülekezet tagja vagyok, és 2009-ben merítkeztem be. Elsőtől negyedik osztályig a Szent András Általános Iskolába jártam. 5.-es korom óta vagyok a gimnázium tagja, ahol egy olyan osztályba kerültem be, ahol értékes barátokat szerezhettem. Az évek során sikerült megtanulnom németül, így tavaly egy középfokú nyelvvizsgát szereztem, és előrehozottan le is érettségiztem. Nagyon szeretek utazni, különböző helyeket megnézni, ezért az egyik nagy álmom, hogy minél több helyre eljussak a világban. Tanulmányaimat a Gazdasági Főiskolán, kereskedelem és marketing szakon szeretném folytatni. Mindig jó szívvel fogok visszagondolni az itt eltöltött 8 évre, és kívánok minden ide járó diáknak sikerekben gazdag éveket! Végezetül egy számomra kedves idézet: „Ne rontsd el azt, amid van azzal, hogy az után vágyakozol ami nincs meg neked. Emlekezz rá, hogy egyszer abban reménykedtél, amid most van.”

Batka Dóra

Nehéz összefoglalni ezt a 8 évet pár mondatban, de teszek egy próbát. Voltak szép pillanatok és voltak feledhetőek is szép számmal. Büszke vagyok, hogy ilyen dinamikusan fejlődő iskolába járhattam. Szívesen gondolkodok vissza a szalagavatós próbákra, amelyek nagyon jó hangulatban teltek... Sokszor mondták, hogy az utolsó év lesz igazán jó, mert „megszűnnek” a klikkek és kicsit összejön az osztály. E tekintetben szerintem mi formabontóak vagyunk. A tanároknak sem volt egyszerű dolguk velünk, az osztály összetétele folyamatosan változott, ami nagyban befolyásolta azt, hogy soha nem lettünk igazán jó közösség. Számtalan történelemtanárt és osztályfőnököt „elfogyasztottunk”, remélem azért nekik is akadnak szép emlékeink rólunk. Ezekről a dolgokról eltekintve szerettem a Refibe járni, sok olyan dolgot adott, amit talán más iskolában nem kaphattam volna meg. Mindenkinek kívánok sok sikert és kitartást az elkövetkezendő évekre. „Ad astra per aspera” ~ Tövises az út a csillagokig.

Belloni Anna

11 éves korom óta járok a Refibe, és az eltelt idő alatt sok jó és kevésbé jó élményben volt részem akár a suliban, akár a sulin kívül. Akkor még el sem tudtam képzelni, hogy a 8 év ilyen gyorsan el fog telni, de így visszatekintve már értem, hogy miről beszélnek folyton a felnőttek, amikor azt mondják: az évek egy szempillantás alatt telnek el. Az itt eltöltött évek alatt olyan élményekben volt részem, mint Veszelka tanár úr hittan táborai, a sítábor, a sulibulik (kisgimisként ez főleg nagy élmény volt :)), Mátyás Helga tanárnő francia tábora vagy az osztálykirándulások Köck tanár úrral és a többiekkel. Természetesen nekem is volt részem kevésbé élvezetes élményekben, mint például az év végi vizsgák... Az utóbbi években megszereztem az angol nyelvvizsgát, az ECDL bizonyítványt, és előrehozott angol érettségit tettem. Habár némi lámpalázzal nézek a cseppet sem sziklaszilárd jövőm elé, az biztos, hogy a tanáraimtól és itteni barátaimtól olyan útravalót kaptam az élethez, amit más iskolában nem hiszem, hogy megkaptam volna.

Bubla Bálint

Életem története egészen 1994. február 17. 3 óra 30 perccig nyúlik vissza, hiszen ekkor születtem meg az Ábrányi-villában, Szentendrén. Református családból származom, így nem volt kérdés, hogy az 5. osztályomat melyik gimnáziumban kezdjem el. Szerencsére sikerrel vettem életem első komolyabb akadályát, a felvételit. Az iskolának hála azóta több próbát is kiálltam. Megszereztem a nyelvvizsgát és az ECDL bizonyítványt, továbbá két előrehozott érettségivel is rendelkezem. A legboldogabbá mégsem ezek, hanem az itt átélt pillanatok tesznek, melyeket remélem, sosem felejték el. Milliósnyi emlékekkel és tapasztalattal gazdagodtam az itt eltöltött évek alatt, ráadásul a barátaim száma is jócskán megnőtt. A példaképemet, a bátyámat is ez az intézmény készítette fel a „nagybetűs életre”, így tudom, jó kezekbe kerültem 8 évvel ezelőtt. Bizakodva várom a jövőt. Tanulmányaimat a jog, vagy a társadalomtudományok területén szeretném folytatni. Az utolsó pár szóban hálámat fejezném ki az iskola dolgozóinak, a szüleim és az engem tolerálók felé. Soraimat kreatívan zárva, sok sikert és erőt kívánok az évfolyamtársaknak, a fiatalabb generációknak pedig kitartást és türelmet!

Hardi Zsuzsanna

Én vagyok ugyan az évfolyam legfiatalabbika, de elmondhatom nektek, ez legfeljebb annyit jelent, hogy még ijesztőbb számomra: le kell érettségiznem, ideje felnőnem. De ne beszéljünk az érettségiről: nyolc évet töltöttem a gimnáziumban, és még most is tisztán emlékszem arra, milyen megszéppent voltam, mikor először láttam az osztálytársaimat. Az együtt töltött idő alatt aztán rengeteg jó emléket gyűjtöttem. Emlékszem a nagy hőcsatákra ott, ahol most a tornaterem áll. A nagy pingpong mérkőzésekre, arra, hogy mennyi tanári különértekezletet kellett összehívni miattunk, mert olyan rosszak voltunk. A sportnapra a Katonai Főiskolán, a vízisielésekre, az evezéses osztálykirándulásra, a karaoke estére, ahol valamennyien hamisan kornyikáltunk, a sok farsangra, és a „ki mit tud”-okra, amikre kisgimnazistaként izgatottan készültünk, és még sok másra :) Azért azt is érzi az ember így a 12. év végére, hogy ideje kirepülni. Remélem hamarosan a Corvinus Egyetemen fogok alkalmazott közgazdaságtant tanulni, és úgy gondolom, ha már fele annyira fogom élvezni ott, mint amennyire szerettem itt lenni, akkor szerencsésnek mondhatom magamat.

Nektek ezzel az idézettel kívánok további sok sikert:

“Éljél úgy, mintha holnap meghalnál, de tanulj úgy, mintha örökké élhetnél.” - Mahatma Gandhi

**Karácsony
Rebeka Flóra**

2011 őszén csatlakoztam a Refi akkor 11.a osztályához, amelynek Köck tanár úr volt a főnöke. Eleinte kétségeim voltak, hogy be tudok-e illeszkedni egy már összeszokott csapatba, de valószínűleg az iskola keresztyén szellemisége miatt, ezek a kétségeim tovaszálltak, és hamar én is teljes jogú, mindenki által elfogadott diákká váltam. Az iskola minden dolgozója segítségemre volt mind lelkileg, mind pedig a tanulmányaimat illetően, és az ő segítségükkel teljesíteni tudtam. A társaim el- és befogadtak, és elmondhatom, hogy ma már én is nagyban hozzájárulok, hogy a szürke hétköznapiakat minél színesebbé tegyék. Rengeteget köszönhetek az iskolának, mert emberileg sokat fejlődtem, a lexikális tudásom nagyban kibővült, a hitem megerősödött. Egy élményt sem tudnék kieemelni, hiszen ez a két év egy olyan hatalmas élmény számomra, amelyet soha nem fogok elfelejteni. Az iskola a jövőképet is formálta, és segített rávezetni egy olyan rögzített útra, amelynek még nem látom a végét, viszont az út eleji tábla az Refitől vezet. A továbbiakban a Pázmány Péter Katolikus Egyetemen szeretném folytatni tanulmányaimat, ahol az iskolában megszerzett tudásomra építhetek.

Kiss Balázs

A szentendrei-szigeten Szigetmonostoron élek a szüleimmel és testvéreimmel. 2 bátyám megszületése után költöztek a szüleim ide Budapestről. A harmadik bátyám és én már itt születtünk. Szeretem ezt a környezetet, mert sok lehetőséget ad szabadidő kellemes eltöltésére és sportolásra. 2 kutyámmal gyakran sétálok és futok vagy éppen biciklizem. Nyaranta a Dunát evezésre használom. Csak óvodába jártam Szigetmonostoron, az általános iskolát már a szentendrei Agy Tanodában végeztem. Szerettem ezt az iskolát, mai is többükkel tartom a kapcsolatot. 10.-esként kerültem a Református Gimnáziumba. 3 bátyám közül 2 is itt végzett és az ő ajánlásukra jöttem ide. Osztályfőnökünkkel, Köck tanár úrral nagyon szerencsések lehettünk, mert sokat tett azért, hogy jó osztályközösségünk legyen, sport, színházi és egyéb szabadidős programokat szervezett nekünk és bármikor a segítségünkre volt. Ezen kívül kiemelném az áhítatokat és hittanórákat, amelyek nagyon sok útravalót adtak. Az erdélyi kirándulás rengeteg élménnyel gazdagított bennünket. Nagyon élveztem a szalagavató előtti táncpróbákat, az egész ünnepség maradandó emlék lesz számomra. Az érettségi még egy utolsó megmérettetés lesz, remélem mindenkinek a lehető legjobban fog sikerülni.

Kiss Teodóra Fiona

Az első napon félve léptem be a gimnázium kapuján, mert nem tudtam, vajon meg fogok-e felelni az itteni követelményeknek, mennyiben fogja befolyásolni az életemet az iskola szellemisége. Pár év elteltével azonban elmondhatom, hogy jó döntésnek bizonyult a szüleim által választott iskola.

Ez a néhány év egyaránt tartogatott pozitív és negatív élményeket, de emellett meg kell említenem a személyiségem alakulásában segítő lelki hatásokat és tanárokat. Itt kiemelném osztályfőnökömet, Köck tanárukat, aki fáradhatatlanul (néha kicsit megtörve) terelgette és menedzselte osztályunkat a jó irányba, nehogy megint egy újabb büntetéssel találjuk szembe magunkat. Amikor kilencedikben megkaptuk a hatodik történelem tanárunkat, nem gondoltam volna, hogy egy meghatározó személy került az életembe, akinek nagyon sokat köszönhetek. Megszerettem a tantárgyat, elindultam egy pozitív irányba, kialakult egy határozott kép a jövőmről és ehhez az ő segítsége és jóindulata is nagyban hozzájárult.

Ez a nyolc év meghatározó volt az életemben, de már egy jó ideje úgy érzem, itt az ideje egy következő szintre lépni, irányt váltani. Az ELTE jogi karára adtam be a jelentkezésemet, reményeim szerint ez lesz a következő kihívás az életemben.

Kocsis Kinga

1994.07.11-én születtem Budapesten, majd Pilisszentkeresztre költöztünk, ahol az általános iskolát is elkezdtem. Szentendrére költözve, azaz 8 évvel ezelőtt jelentkeztem a Refibe, nem is sejtve, micsoda kalandokat rejteget számomra a gimnáziumi élet. Legmeghatározóbb élményeim közé tartozik a holland csereprogram, amely sok mókás pillanatot tartalmazott, a traktorhúzóstalicskatologatós sportnapok, illetve a sítáborok. Az itt töltött éveim alatt felsőfokú nyelvvizsgát szereztem angolból illetve középfokút németből, továbbá gazdagabb lettem egy ECDL jogosítvánnyal is. Most egy kurzust zárunk le, amelyben remek barátokra találtam. Tanulmányaimat Dániában, egy Horsens nevű kisvárosban fogom folytatni angol nyelven, ahol value-chain management névre hallgató képzést választottam. Az itt maradóknak ezzel az idézettel kívánok további sok sikert és kitartást:

„Ha valami nem sikerül, az nem sikertelenség: ott kezdődik a munka.” Halász Péter

Köpeczi-Bócz Balázs

Emlékszem még az első napra. Végtelen. Néhány évvel ezelőtt még csak egy hasra esett nyolcassal tudtam volna meghatározni azt a nyolc évet, amit az iskola falai között töltöttem.

5. osztályos tanulóként léptem át először a „Refi” kapuit. Ekkor még nem tudtam, hogy milyen élmények várnak rám. Az eltelt nyolc év alatt sok emléket gyűjtöttem. Eszembe jutnak az osztálykirándulások, osztályprogramok és az iskolai mindennapok eseményei is.

Szerettem az olyan órákat, amelyeket a csengő helyett a tűzjelző szakított félbe. Ilyenkor tudtuk, hogy a természettudományos teremben heves, füsttel járó reakció ment végbe. Kedvenc óráim közül az informatikát emelném ki, nem csak azért, mert az órák alatt ECDL vizsgát szereztem, hanem mert a számítógépek világa igen közel áll hozzám.

Ahogy múltak az évek, úgy lettek egyre rövidebbek is. A 12. osztály felé közeledve következett a nyelvvizsga és az előrehozott érettségi. A szalagavató és a próba érettségik után most itt állunk az igazi megmérettetés előtt.

Visszatekintve az itt eltöltött nyolc év emlékképek sokaságának tűnik.

Moravcsik László

1994. december 27-én születtem. 15 éve Szentendrén élek és kihasználva a hely adottságait minél több időt próbálok a természetben tölteni, 5 éve kajakozom és ha tehetem hétvégeente eljárak a Pilisbe kirándulni és fényképezni.

Tanulmányaimat a Szent András Általános Iskolában kezdtem, majd ötödikben felvételiztem a Refibe. Utólag visszagondolva ez egy jó döntés volt. Az itt töltött eseménydús nyolc év alatt olyan dolgokat is megtanultam, amelyek nem szerepelnek a kerettantervben. Végigültem több mint tízezer tanórát, előfordult, hogy unatkoztam, de a szünetekről ez aligha mondható el. Életreszóló barátságokat kötöttem, végül az osztály is egészen összekovácsolódott és a szalagavató is megérte a hosszú készülődést. A sítáborok hangulata biztosan nagyon fog hiányozni, az erdélyi osztálykirándulás, a hollandiai csereprogram és a Francia út rengeteg élménnyel gazdagított. Letettem az ECDL vizsgát, majd előrehozott érettségit földrajzból és angolból. Ez utóbbiból Idén sikeresen nyelvvizsgáztam is, felsőfokon. Már alsóban a természettudományok iránt érdeklődtem főként Teréz tanárnőnek köszönhetően. Mostanra a fizika és a matematika lett a kedvencem. Építész szeretnék lenni, a BME-re jelentkeztem.

Nádai Judit

Az itt töltött 8 év alatt sok élményben volt részem. Éltre szóló barátságokat kötöttem, megtudtam, milyen szerelmesnek lenni, megismerkedtem a vektorműveletek rejtelmeivel és a gimnázium még a sportkarrieremet is támogatta, főleg az úszás terén (de bármikor felveszek egy mérlegállást is, ha azt követeli a helyzet). Kiskoromban a bátyámmal kezdtem el a sportot, és már akkor mutattunk egy kis tehetséget. A mell-, gyors- és hátúszás mellett tudok úszni pillangóban, kutyában (aminek a hatásfoka az esetemben meglepően magas) és néha próbálok úgy is, mint egy delfin. A megkérdezettek több mint 20%-a szerint igen kecses a kivitelezésem.

Sokat tanulok, hogy felvegyenek az orvosi egyetemre, de azért volt szabadidőm is ebben az évben. Szívesen töltöttem ezt az időt a szalagavató táncpróbáira, alvásra, delfinhangok utánzására, öcsémrel való veszekedésre, az öcsémrel való veszekedés utáni győzelmi táncjárására, gúnykacaj kifejlesztésére és használatára.

Végül azzal búcsúznék, hogy hálás vagyok az iskolának, amiért ennyi értékes emberrel hozott össze, és remélem, hogy ezek a kapcsolatok végig fogják kísérni a jövőmet is. Szeretnék egyben köszönetet mondani annak a lelkes fiatalembernek, aki segített, hogy ez a kis bemutatkozás ilyen vidám legyen (már ha ez sikerült... :).

Paizs Katalin

Voltam fura új lány, voltam frufurus, volt fogszabályzóm. Voltam irritálóan tudálékos osztálytárs (de esküszöm megváltoztam!), voltam jó barát, aki megvigasztal. Ültem egyedül első padban és leghátul nagy csapatban. Voltam kémcsóvel bénázó, és az órán elmélyülten mandalákat rajzolgotó. Egyszer számtechből nekem lett a legjobb a vizsgám. Volt olyan is, hogy töriből csak ötösöm volt. Kétszer az is előfordult, hogy ösztöndíjat nyertem. Jártam Hollandiában, Kárpátalján, Erdélyben, vitorláztam az Adrián. Annyi mindent ez évek alatt csináltam először. És ez fontos. Csinálhatom utána jobban, szebben, alaposabban, de először már soha többé nem. És azt a helyet, ahová annyi első élmény köt, megjegyzem. Megjegyzem azokat, akik segítettek és azokat is, akik akadályokat állítottak elélem. Később úgyis kénytelen leszek mindkettőnek hálás lenni...

Most egy szoba tapétázására elegendő okirattal (ECDL, nyelvvizsga, előrehozott érettségik...), kóddal és azonosítóval rendelkező 18 éves diák vagyok.

Ki leszek? Hát... legvadabb álmaim szerint több mint egy halom okirat, kód és azonosító... Mindenesetre e tekintélyes mennyiségű papír nagy részét pszichológiára adtam be.

Pályi Máté

1994 aug. 17-én születtem Budapesten. Két éves korom óta lakom Dunabogdányban és 8 éven keresztül itt koptattam az általános iskola padjait is. A Refibe végül szüleim és barátaim tanácsára jelentkeztem amit így utólag nem is bántam meg. Eleinte nem volt könnyű dolgom mert friss emberként egy 4 éve együtt lévő osztályba kerültem, de szerencsére elég hamar be tudtam illeszkedni közéjük. Ez a négy év amit az iskolában töltöttem nagyon hamar elrepült, de szerencsére az emlékezetes programok, osztálykirándulások amit az osztályommal együtt töltöttem még tisztán itt vannak a fejemben és remélem jó ideig ott is maradnak. Sok barátot szereztem ezalatt a 4 év alatt és remélem miután kiteszem a lábam innen, nem fognak elfelejteni és talán én sem őket. Szeretném megköszönni tanárainknak a sok munkát amit belém fektettek, még ha nem is volt könnyű feladat mérhetetlen lustaságom miatt. Ha a szerencse mellém szegődik és a tanulásba fektetett munkám meghozza gyümölcsét tanulmányaimat a Budapesti Műszaki Egyetem Gépészmérnöki karán tudom folytatni.

Végezetül sok szerencsét kívánok a többi érettségizőnek, azoknak pedig akik még a Refi padjait koptatják azt ajánlom élvezzék ki azt a szabadidőt, amire még most lehetőségük van, mert lehet többet ilyen nem lesz az életükben.

Pap József

Budapesten születtem 1994 januárjában. A Református Gimnázium előtt Izbégen tanultam. Én a hetedik osztálytól járhattam a Refibe, ami nagyon jó volt, ugyanis sok régi osztálytársammal folytathattam itt tanulmányaimat. Az oktatási színvonal is sokkal magasabb volt itt, így örültem ennek a változtatásnak. A beilleszkedéssel nem volt gond, az osztály hamar befogadott, és így az osztályközösség részévé válhattam. Összességében örülök, hogy utolsó éveimben itt tanulhattam, a sok nehézség, és megpróbáltatás ellenére is. Visszatekintve a jó emlékek közé sorolnám az erdélyi osztálykirándulást, amely kiemelkedik az összes emlék közül. Ezen túl nagyon jónak tartom az iskola sporteseményeit, főleg az év végi sportnapokat. Ezek minden alkalommal javítottak az osztályközösségen. Sajnálom, hogy osztályunk nem volt elég összetartó, de azért volt néhány olyan esemény, amelyen igazi közösségként érezhettük magunkat. A gimnáziumi évek alatt sikerült megszereznem egy ECDL bizonyítványt, és egy középfokú angol nyelvvizsgát. Tanulmányaimat a Budapesti Gazdasági Főiskolán szeretném folytatni.

Péntek Dóra

1994. december 19-én születtem Szentendrén, és azóta is itt élek családommal. Negyedik osztály után jelentkeztem az iskolába szüleim és nővérem tanácsára. Ezt a döntést sohasem fogom megbánni, hiszen egy olyan értékrendet kaptam itt, amelyért egész életemben hálás lehetek. Az évek alatt sok baráttra tettem szert, és úgy gondolom, hogy sok barátság lesz, ami örökké tartani fog. Örömmel fogok visszagondolni a gólyatáborra, az osztálykirándulásokra, felejthetetlen osztály programokra és természetesen a szalagavatóra is. Több táborban is részt vettem az évek során, ahol sok jó emlémmel gazdagodtam. A sok vidámság mellett tanultam is, így 11. osztályban sikerült letennem egy német középfokú nyelvvizsgát és remélem majd az elkövetkező években sikerül az angol nyelvvizsgát is megcsinálnom. Németből előrehozott érettségit is tettem, de a helyzetem még így se sokkal könnyebb. Jelentkezésemet általános orvosi szakra adtam be, amihez 2 emelt érettségi is szükséges. Szeretnék köszönetet mondani tanárainknak a tanításért, nevelésért és az itt maradó diákoknak pedig kitaratást kívánok! Zárásul egy bibliai idézettel búcsúzom: „*Senki sem tudja, hogy mi fog történni, mert ki tudná megmondani neki: mi hogyan lesz?*”

Rózsa Viktória

Az élet elvileg egyenes út, végtelen számú kijáráttal, ahol az elágazást a jövő táblái mutatják, de a múlt alapján döntünk a helyes irány mellett. Én ebből a múltból 8 évet itt, a Refiben töltöttem. De tudom, a képem egyszer majd lekerül az ösztöndíjasok faláról, a tablónk eltűnik egy sötét sarokban, és nem marad utánunk más, csak a könyvtár mélyén, valahol 1300 karakter... Nem tudom, mi lesz velem 10 év múlva. De ha minden jól megy, remélem már kriminálpszichológusként, hírszerzőként, vagy egy új uralkodói dinasztia megalapítójaként fogtok megemlékezni rólam (tudtommal Harry herceg még szabad). De addig rengeteg tervemet kell még megvalósítanom. El szeretnék menni Amerikába és egy, addigra már oldtimer kocsinak számító, Trabant Cabrióval „végigszáguldanék” a 66-os úton, elmennék Tokióba fényképezkedni egy hotellel, megírnék egy könyvet, eljátszanék egy filmszerepet és megfelelnék önmagamnak. Hiszen sosem tudhatjuk, mi van a kijárat másik oldalán. Az íróniak ténnyé válhatnak, az álmok meg valóra. És kik higgyenek a csodákban, ha nem mi? Rózsa Viki voltam, születtem: '94. júniusában, és pszichológiára jelentkeztem.

Sándor Rita

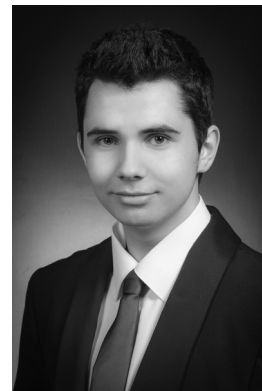
1994. november 2-án születtem Budapesten. Azóta Szentendrén élek a családommal. Tanulmányaimat a Szent András Általános Iskolában kezdtem, majd 6.-ban kerültem át ide, a Refibe. Az itt töltött 7 évem alatt sikerült megszereznem az ECDL jogosítványt, illetve egy középfokú angol nyelvvizsgát. Mindezek mellett a terveim közt szerepel egy német nyelvvizsga megszerzése is még az érettségi előtt. Biztos vagyok benne, hogy pár év múlva örömmel fogok visszamemlékezni az osztálykirándulásokra (különösen az erdőre), a holland csereprogramra, a szalagavatóra való felkészülésre, és magára a szalagavatóra. Hálás vagyok, hogy kialakultak olyan barátságok, amelyek biztos, hogy a ballagás után sem fognak megszakadni. Vegyes érzelmekkel tekintek előre, hiszen kíváncsi vagyok az egyetemi életre, azonban szorongással tölt el, ha május első napjaira gondolok.

Jelentkezésemet több helyre adtam be, de ha minden jól alakul, akkor az ELTE-n csecsemő- és kisgyermekgondozást fogok tanulni.

Szabó Márton

Budapesten születtem 1994. december 7-én. Aquincumban élek a családommal. Nyolc éve járok a gimnáziumba, ide járt a nővérem, és édesanyám is itt tanít. Nagyon sok tapasztalatot szereztem az itt töltött idő alatt, és persze sokat tanultam. Sokat jelent számomra a sport és a zene. Tíz éve gitározom, és négy éve kajakozom. Műszaki pályán szeretnék továbbtanulni, azon belül fizikával és biológiával foglalkozni, mert ez közel áll hozzám, és nem kedvelem a humán tárgyakat. Minden tanárral megpróbáltam jól kijönni, és egy húropendülni velük, (bár nem mindig sikerült), de szerintem belepoptam magam a szívükbe, és örömmel fognak majd rám emlékezni. Az osztályközösségünk nem volt felhőtlen, de én mindig megpróbáltam vidám környezetet teremteni, még ha ez egyes osztálytársaimnak nem is tetszett. A kedvenc osztálykirándulásom az erdélyi út volt, ahol megtapasztaltam hogyan befolyásolják az alvást a macskák és jobban megismertem az osztálytársaimat. Mindent összevetve szerintem megérte ebbe az iskolába jelentkezni kis ötödikesként és örömmel fogok visszagondolni az itt eltöltött kalandokra.

Szenei Gábor

1994. május 19-én láttam meg a napvilágot Budapesten, 17 éve élek Szentendrén a családommal. Pályafutásomat az Izbégi Általános Iskolában kezdtem, 6. osztályos koromban átmentem a Szent András Általános Iskolába. Magasra ívelő refis karrierem 9. osztálytól kezdődik, azaz 4 éve boldogítom személyemmel a gimit és a tanárokat. 11. osztályban 3 év szenvedés után megtörtént a csoda: tettem németből egy előrehozott érettségit és egy középfokú nyelvvizsgát is sikerült megszerezni. A német órákat nagyon szerettem, remek hangulatban teltek. Az elején végtelen hosszúnak tűnt ez a négy év, de aztán mégis egészen gyorsan elrepült, a neheze viszont még hátravan. Természetemből fakadóan nem erőltettem magam túl a tanulás területén, de ennek ellenére úgy érzem, az akadályokat mindig sikerrel leküzdöttem, és a 4 év a gimiben sikeresen telt el. Az az időszak, ahol igazán bizonyítanom kell, viszont még csak most jön. A biológia, és a különböző természettudományok kis korom óta érdekelnek, Ezért továbbtanulásom céljából jelentkezésem a Miskolci Egyetem Műszaki Földtudományi, és A Szegedi Tudományegyetem Természettudományi Karára adtam be. Az érettségizőknek sok szerencsét kívánok, a többieknek pedig kitartást!

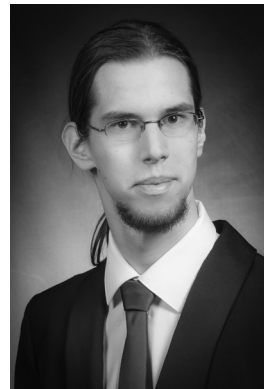
Takácsy Kristóf

1994. szeptember 11-én születtem Budapesten és azóta is itt élek. Az iskolában eltöltött nyolc év alatt sok jó élménnyel, egy középfokú nyelvvizsgálattal, természetesen egy ECDL-vizsgálattal és sok tapasztalattal gazdagodtam. Az osztályomat nagyon kedveltem és bár az osztálytársak gyakran cserélődtek, a velük töltött idő felejtethetetlen marad a számomra. Köck tanárúr csodás osztályfőnökünk volt, remélem még sok osztályt boldogíthat. Legjobb élményeim az adriai vitorlásversenyekhez és az erdélyi osztálykiránduláshoz kötődnek, ahol a táj szépsége lenyűgözött (főleg a hegyeké). Továbbá jó emlékeim maradnak még meg az Adria-ösztöndíjről és a többi osztálykirándulásról is, de az évközi vitorlázások vitték a prímet. Ebben az iskolában olyan nagy igazságokat tanultam meg, hogy például „hát”-tal nem kezdünk mondatot és hogy hülyeségért nem jár csoki. Ez a nyolc év, amelyet itt töltöttem el, olyan hamar elillant, hogy szinte észre se vettem, sokkal gyorsabban, mint azt korábban gondoltam. További tanulmányaimat a BME Gépészmérnöki Karán szeretném folytatni.

Tislér András

Szüleim és persze tanáraink legnagyobb öröme és is megláttam a napvilágot egy borongós októberi estén 1994-ben. Tanulmányaimat a Templomdombi Általános Iskolában kezdtem, majd negyedikesként, szülői unszólásra felvéliztem a Refibe, ahol nyolc, azaz nyolc fergeteges évet töltöttem el. Ezen időperiódus alatt sikerült megszereznem a KULCS ösztöndíjat, melynek köszönhetően 3 hetet tölthettem Németországban. Ahogy mindenki más, én is rendelkezem ECDL jogosítvánnyal, ezen kívül még benne lehetek abban az elit körben, akik két nyelvvizsgálattal rendelkezhetnek. Nemcsak a tanulás időszaka volt ez a nyolc év, hanem jutott idő a csínytevésekre is, melyekről nyugodtan kérdezhetitek a tanárokat. Legjobb barátaimat is az iskolában ismerhettem meg: a három jó madarat az évfolyamból, kettőt a tavalyiakból és a „kicsiket” említeném meg. Jelentkezésemet a BME Építészmérnöki szakára adtam be, a többi már csak rajtam múlik. Szeretném megköszönni az iskolának, hogy a taníttatásom mellett hitbeli és erkölcsi nevelést adtak, nektek pedig, akik még maradtok itt, sok kitartást kívánok az elkövetkezőkben!

Tóth Ádám Aladin

1994-ben születtem, mint osztályom tagjainak többsége (ebből is látszik, hogy kitűnő évfárat volt), és velük járok immáron nyolcadik éve ebbe az iskolába. Ez alatt az idő alatt volt esélyem megtanulni minden olyan dolgot, amire az egyetemi éveim alatt támaszkodni tudok: a fizika, informatika és matematika rejtelseit, a függvénytáblában való keresést, és azt, hogy a drágább számológépek meg tudják oldani a másodfokú egyenleteket. Mindig óráról órára kell tanulni, hisz a tanárok úgyis gondoskodnak arról, hogy a számonkérés kampányszerű legyen (ráadásul az összes egyszerre!), az utóbbi években bevezetett diginapló pedig már előrevetíti, hogy mit várhatunk a Neptuntól.

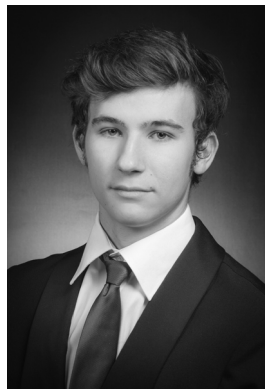
Persze sose hagytam azt, hogy keretet szabjanak nekem azok, amiket az órákon hallhatok: mindig megpróbáltam plusz tudást is hozzátenni, ezt mutatják OKTV helyezéseim négy kategóriában és a többi országos eredményem (remélem, ha máshogy nem, úgy emlékezni fognak rám, mint „az a fiú, aki minden hétfő reggel kinn áll”). Azt pedig szégyen lenne nem megemlíteni, hogy az iskolában vallásból és erkölcsből is kitűnő nevelést kaptam.

Hogy mit fogok ezek után az egyetemen tanulni? Remélhetően ott se csak informatikát, hanem változatos dolgokat: „Alattad a föld, fölötted az ég, benned a létra.” Weöres Sándor

Tóth Anna

Ötödikesként kerültem az iskolába, úgyhogy nyolc évet ezek között a falak között töltöttem. A napok egymás után lassan teltek, de a hónapok, és még inkább az évek csak úgy repültek. Visszaemlékezve sok felejthetetlen élményben volt részem: kijutottam Hollandiába, Olaszországba és Németországba is, iskolai szervezéssel. Azt is kihasználtam, hogy az iskolában vannak ösztöndíjak, ötször nyertem is. Persze az „egyszerű” hétköznapiakon is mindig volt valami érdekes, és ebben nagy szerepe volt az itt szerzett barátainak, „Csajországnak”. Remélem, a ballagás után is részesei leszünk egymás életének. De most leginkább az foglalkoztat, hogy mi lesz velem jövőre. Az biztos, hogy valami új jön, mert eddig annyi volt a változás, hogy eggyel nagyobb számot kapott az osztály. A megszokott emberek vettek körül, persze nálunk a tanárok gyakran cserélődtek, mert nem voltunk/vagyunk egyszerű esetek. De most az életemben egy másik fejezet nyílik, amiben az emberek, és a légkör is új lesz. A nagy kérdés az, hogy ki hol tölti ezt az új részét az életének. Én az egészségügyben szeretnék elhelyezkedni, és majd jövőre az EGIF-en mindenkinek kiderül, hogy mi leszek, ha nagy leszek.

Vadas Attila

Tisztelt esküdt hölgyek és urak! Az első számú bűnjel nem egyéb, mint amit az angyalok, a félreinformált, egyszerű, nem mes szárnyú angya-ok megirigyeltek. Az iskola falain belül 8 éve vagyok megtalálható. Ez alatt az idő alatt sikerült olyan vizsgasikerekre szert tennem, melyek az újság többi írása miatt átlagosnak számíthatnak (azt hiszem ez pozitívum). A közösség: az osztályomban sikerült olyan barátságokra is szert tennem, melyek remélhetőleg a távozásom után is megmaradnak. Szerencsémre nem csak az osztályomban, hanem azon kívül is akadtak ilyen személyek. Az érettségit követően még nem tudom mi lesz velem, remélhetőleg terveim szerint alakulnak majd a dolgok. Sajnálom, hogy itt kell hagynom az intézményt (nem csak a lakhelyemhez való közelség miatt), mert ez azt is jelenti, hogy még nagyobb felelősség lesz a vállamon, mely terhet talán sikerrel cipelem majd. Az iskolában maradottaknak további sikert kívánnék, valamint ki-tartást, mert hosszúnak tűnik az idő, de nem az. Remélem a tanárok is hiányolnak majd minket/engem, annak ellenére, hogy nem minden esetben cselekedtünk/cselekedtem akaratuknak megfelelően.

Vörös Eszter

Budapesten születtem 1994 novemberében. Jelenleg Dunabogdányban élek szüleimmel és három nagyobb testvéremmel. Mindhárom testvérem a gimnáziumban érettségizett. Ötödik osztálytól vagyok az iskola tanulója. Az elmúlt nyolc év igen különböző érzelmekkel telt el, tanulmányilag pedig hát... nem álltam mindig a helyzet magaslatán... Szabadidőmet legszívesebben rajzolással töltöm. Már közel három éve foglalkoztat komolyabban az ékszerészet, így szerencsére a pályaválasztás során nem akadtak különösebb nehézségeim. Az évek alatt rengeteg értékes embert ismerhettem meg, akikért rendkívül hálás vagyok, és bár az osztályon belül nem alakult ki túlzottan erős közösség, remélem, hogy mások is szép emlékeket visznek majd magukkal. Szeretném megköszönni tanáraimnak a törődést valamint a türelmet, amit irányomban tanúsítottak. A hátrahagyott bajtársaknak pedig kitartást! Bár sokan fognak hiányozni, összességében örülök, hogy lezárult életem ezen szakasza, és új, reményekkel teli veheti kezdetét.

